

LégÁdám és LégÉva a poszt- paradicsomban

Felfedezők

VASS NORBERT

Ybl Budai Kreatív Ház, 2018. VIII. 31. – IX. 23.

Az idén megújult Ybl Budai Kreatív Házban rendezték meg a Budapest Art Mentor (BAM) első évfolyamának *Felfedezők* című bemutatkozó tárlatát. A BAM egyébként egy két félévet felölelő, új hazai pártfogóprogram, amely a magyar és a nemzetközi képzőművészeti szcéna megismerésének lehetőségét kínálja a fiatal képzőművészeknek. Alkalmat a felfedezésre. Ezúttal nekünk volt módunk megismerni a mentorált kilencek munkáit.

A megismerés és a feltérképezés fontos, a kiállítás egészét meghatározó hívószavak. A kurátor, Ferenczy Bálint az egykori gépház-kioszk épületében rejlő szimbolika lehetőségeire is ráérezve ötletesen építette fel a tárlatot, egymással több szinten is összekapcsolódó, koherens jelentéskonglomerátumot alakítva így ki a kiállítótér és a falai között megtekinthető műtárgyegyüttes között.

A pincészet katakombaszerű, boltozott helyiségei mintha az alkotási fázis intimítésát imitálnák. Egy csöndes, otthonos zugot, ahol ötleteinek kidolgozásán munkálkodhat a művész, a hinterlandot, ahova az alkotó elvonulhat a gondolataival vagy a sötétkamrát, ahol először hívja elő legújabb kísérleteit.

Mátyási Péter *Tanösvénye* tulajdonképpen az egész tárlat kerettörténetére reagál. Meg-megállunk, elcsodálkozunk, továbbmegyünk – klasszikusan ez a képzőművészeti tárlatokhoz köthető megismerés útja. Bár Mátyási műanyagfóliából és ragasztócsíkokból gyúrt (így figyelmünket a környezetszennyezésre is ráirányító) light-box-hegyvonulatai szándékuk szerint az Alpokat formázzák, eszünkbe juthat róluk a távol-keleti tájképfestészeti hagyomány is. Az installáció esőbeállószerű stációi ráadásul instant pagodákra is emlékeztetnek. Többfelé indulhatunk.

Menjünk most Horváth Lóczy Judit mosolygós-minimalista polcrendszerre felé, amelyen „alanyagokat” és „késztermékeket” egyaránt

foto: Drájkó E. Orsolya

elhelyezett. A spájzot utánzó installáción tartós élelmiszerek helyett az alkotót inspiráló kútfők – Konok- és Bak-monográfiák, illetve a szigorú absztrakciót játékosan oldó Kovásznai- és Ujházi-kötetek például – éppúgy megtalálhatók, mint a (feltehetően) hatásukra született, térbe kilépő, szemet becsapó, poposan bohó, élénk színű objektek. Élészkamrában vagyunk. Meglehetjük, milyen alanyagokat használ Horváth Lóczy Judit, de felhőbeftöttjébe, geometrialekvárjaiba,

ÁDÁM ZSÓFIA:
*Pauer-szék és
Vetületek*

dimenziókompótjába is beleköszölhettünk, közben pedig illúziótangramot játszhatunk a figuralitás előszobájában felseljő formáival.

Hajas Katinka munkája mintha közlekedőedénybe csalogatná a fényt. Finoman, csendben, természetesen teszi láthatóvá a látásunkat lehetővé tevő, az életünkben mégis láthatatlanul jelen lévő elektromágneses sugárzást.

Ádám Zsófia *Variációk Bolcsóra* című videójában zene hangjára rezgő, vásznon táncoló habgömböket látunk, amelyek a közvetítő membrán segítségével tulajdonképpen szétterítik a dallamot. A sercegő fehér felületet nézve mintha erjedni látnánk a merev melódiát. Ádám Zsófia a kottáról vesz ujjlenyomatot. *Emlékező anyag* című, immár a kiállítótér utcaszintjén látható alkotása pedig fatörzs-évgyűrűket katalogizál. A nyomat fából lett papírlapokra kerül, de a modellül szolgáló tuskókat is látni a teremben. Előbbiek voltaképpen a pusztulás piszkozatait őrzik meg. Az *Emlékező anyag* mindazonáltal egy végtelenszer ismételtető, analóg adatvételezést valósít meg, jól illeszkedik tehát a tudományosság kritériumait játékba hívó kurátori koncepcióba.

Szécsényi-Nagy Loránd, aki csillagmozgásokat rögzít, ugyancsak analóg módszerrel a végtelent igyekszik parcellázni. Napútfotósnak mondhatnánk, hiszen lencséje távoli galaxisokat követ. Huszonnégy órás expozícióin az égtestek neonsávokat írnak a mélykék horizontra, különleges hangulatú képei a szférák keringési rendszerét vizsgálják.

Orbán Előd viszont keringési rendellenességeket tanulmányoz. *Feedback cycles* című sorozata tömlők, tömlőbilincsek és carrarai márványból kifaragott csatlakozók felhasználásával vizualizálja a lájkfüggőség kóriszméjét. Hiába kapcsolja egybe őket a klasszikus szobrászat nemes anyaga, a barkácsesztétikum világába tartozó slagok és csövek magukba zárva, üresen futnak, ez pedig mintha a közösségi oldalak virtuális terében kapott visszajelzések kiüresedését jelezné.

Gaál Kata *In.Stabil* című, a nemi szerepek ingatagságára rámutató rajztáblatriptichonja a művészettörténetben nagy múltra visszatekintő formátumot öltöztet turkálótrashbe. Az általa ábrázolt, visszacsatolást vadászó gyönyörű zombik nagyon nincsenek képből magukkal.

Szakál Éva az internetes böngésző képtalálatait absztrakt, színes négyzetekre redukáló festménysorozatával szociális pufferként magunk köré pakolt virtualitással foglalkozik. Harsány színű, hatalmas pixelnek ható négyzögeivel a még jelen nem lévő és a már elfeledett közé eső pszeudotartományt kutatja.

Fotó: Drajkó E. Orsóva

Kiállítási enteriőr a *Felfedezők* című kiállításon (**SZÉCSÉNYI-NAGY LORÁND, SZAKÁL ÉVA, SZTEFANU MARINA**)

Sztefanu Marina *Éden* című projektje valami elveszettet próbál felidézni, amikor zömmel efemer anyagokból kísérli meg újraalkotni a teremtés hajnalának hangulatát. Különös színespapír-kreációi közé valódi növények vegyülnek, az összkép így afféle harsány, de szelíd prekolumbián extravaganciának hat. Középen meszkalintól tompa, levegő fúttá táncosfigurák – LégÁdám és LégÉva – állnak, és mintha azon tűnődnének, hogy lett légvárrá körülöttük az Édenkert.

A tárlat felvetései viszont nem légből kaptak. A *Felfedezők* aktuális kérdéseket tárgyal. Remekül megfogalmazottak a kísérőszövegek is, a textuális kulisszát azonban egy hangyányit óvatosnak, bártortalannak éreztem. Még üdítőbbnek hatott volna a kiállítótérben töltött idő, ha a saját asszociációimnak nagyobb teret hagyva járhattam volna be a tárlatot, és gondolhattam volna magam (legalább erre az időre) felfedezőnek. Másokat persze lehet, hogy épp ezek a részletes leírások igazítottak útba, úgyhogy ez apróság végső soron. A kiállítás összességében okos, profi, időszerű és friss. Irány a nemzetközi mezőny!

Kiállítási enteriőr a *Felfedezők* című kiállításon (**MÁTYÁSI PÉTER, HAJAS KATINKA**)

Fotó: Drajkó E. Orsóva